

ת"פ 56626/08 - מדינת ישראל נגד חיים גובגניה

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 19-08-56626 מדינת ישראל נ' גובגניה(עוצר)
תיק חיזוני: 272063/2019

לפני סגן הנשיא, כב' השופט אבשלום מאושר
מאשימה מדינת ישראל
נגד חיים גובגניה (עוצר)
נאשם בנסיבות עו"ד אכרם חסונה
באמצעות עו"ד אכרם חסונה

החלטה

בפני עתירת ב"כ הנאשם לגילוי ראייה חסונה לפני סעיף 45 לפקודת הראיות, התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות).

מבוא

כנגד הנאשם (להלן: הנאשם/ העוטר) הוגש כתב אישום שבו מייחסות לו העבירות הבאות:

פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גנבה- עבירה לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: החוק), יחד עם סעיף 29(א) לחוק.

גנבה- עבירה לפי סעיף 384 לחוק, יחד עם סעיף 29(א) לחוק.

לפי העובדות הנטענות בכתב האישום, ביום 24.6.19, בשעה 03:48 לערך, התפרץ הנאשם בצוואתו חדא עם אחרים שזיהו אותם אינה ידועה למאשימה (להלן: האחרים) לבית העסק "אן דן דימו" שבבעלותו של מר אורי חי ואשר נמצא ברחו' אילת 5 באשקלון (להלן: החנות). הנאשם והאחרים הרימו בכוח באמצעות מוט את תריס הגלילה של החנות והניחו חפץ שטיבו אינו ידוע למאשימה תחת התריס. בשלב זה, זחל הנאשם מתחת לתריס הגלילה ונכנס לחנות כשהוא עוטה גרבים על כפות ידיו וכיסוי על פניו, וזאת בכוונה לבצע גנבה או פשע. באותה עת, המתינו האחרים מחוץ לחנות.

הנאשם הוריד גרב אחת מידיו וגב מהחנות פאקטים של סיגריות מסוג מרלבورو, פרלמנט, ווינסטון וטיפים בשווי כולל של 5,000 ל"ח, בערך שנשא ונטל אוטם, הכניסם לשquitת ללא הסכמת הבעלים, במרמה ובל' תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלו אוטם שלילת קבוע מבעליהם.

מיד ובסמוך, קפץ הנאשם מעל הדלפק, יצא מהחנות והעביר את השקיית לידי אחד מהאחרים.

ביום 6.1.20 התקיים דיון במעמד הצדדים בעטירה לגילוי ראייה לפי סעיף 45 לפקודת הראות. לאחר מכן, התקיים דיון במעמד צד אחד, בנסיבות רצץ המודיעין, رس"ב רפואי נחמני וב"כ המשימה, ונערך פרוטוקול חסוי אשר יתועד במערכת ה"נט" כ"חסוי".

טיעוני הצדדים

ב"כ העותר טען כי הסיק מהפרפרואה שלמוסר הידועה הוצאה תמונה של מישחו בשם ישראל שבב זיהוה בוודאות על ידי המודיעין. לטענתו, לא ברור מהומר הראות מה הקשר של אותו ישראל שבב לאירוע ולכך סביר להניח שתמונה זו הוצאה למודיע על סמך ידועה קושורת אותו לאירוע המתואר בכתב האישום.

בנוסף, טען ב"כ העותר כי ניתן ללמידה מהומר הראות כי התפרצויות בוצה על ידי יותר מחד ולכך יש להורות על הסרת החיסיון כי יתכן שתצמיח לעוצר טענת הגנה מן הצדק.

לשיטתו, הסרת החיסיון חשובה במקרה זה כי הראייה היחידה שלכאורה קושרת את העותר לעבירות הינה DNA שנמצא על חוץ ניד ולאמן הנמנע שמי שהשתמש בחוץ הוא ישראל שבב או מי מטעמו.

לשיטתו, חסיפת החומר לא פוגעת באינטרס הציבורי, וגם אם בית המשפט יסביר שכן, הרי שהיא מידתית ונוחוצה לניהול משפט הוגן וצדקה.

עוד לשיטתו, מדובר בחומר חקירה חיוני להגנתו של הנאשם.

מנגד, טענה ב"כ המשיבה כי אין בחומר שהتبקש ע"י העותר כדי להגנת העותר ובמקרה זה יש להעדיף באופן מובהק את האינטרס הציבורי, שכן אין רלוונטיות בחומר החסוי להגנת הנאשם.

בדין שנערך במעמד צד אחד, הוצגו בפניו חומר המודיעין אשר סומן על ידי א.מ/2, א.מ/1 סומנה תעודת החיסיון.

דין והכרעה

בסעיף 45 לפקודת הראות שכותרתו 'חסין לטובת הציבור', נקבע כדלקמן:

"**45.(א) אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יכול, ראייה אם שר הביע דעתו, בתעודה חתוםה بيדו, כי מסירתה עלולה לפגוע בעניין ציבורי חשוב, אלא אם נמצא בית המשפט הדן בדבר, על-פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראייה, כי הצורך לגילוי לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שיש לא לגילוי, ובhallin פלילי - כי הראייה עשויה להוביל להגנת הנאשם ומידת התועלת שבה להגנה עולה על העניין שיש לא לגילוי, או שהוא חיונית להגנת הנאשם.**"

בע"פ 18/1984 מדינת ישראל נ' פלוני (19.2.19) (להלן: עניין פלוני) שניתן לאחרונה, ציין בית המשפט העליון כי "לפי הטעיף, אין המדינה חייבת למסור את הרأיה החסoria בהליך פלילי, אלא אם מתקיימים אחד משני תנאים: אחד, הרأיה חיונית להגנת הנאשם. שני, הרأיה עשויה להועיל להגנתו, גם אם אינה חיונית לה, ומידת התועלת הטמונה בה עולה על מידת הפגעה בעניין הציבורי שעליו מגן החסionario".

להבהרת העניין, הפנה בית המשפט העליון בעניין פלוני גם לסעיף 46(א1) לפקודת הראות, שעניינו בהחלטת בית המשפט בעתרה לגילוי ראייה. לפי הטעיף:

"ישקול בית המשפט, בין השאר, את הקשר שבין החומר החסורי לגדיר המחלוקת בין בעלי הדין, בשים לב לגרסת ההגנה, את הקשר שבין החומר החסורי לראיות הגלויות וחומר חסורי אחר בתיק, ואת קבילותה החסורי ו邏輯ו הצפוי אם יוגש ראייה במשפט...".

כלומר, השאלה אם הראות כשלעצמם חיוניות להגנת הנאשם נדרש לבחינת הערך המוסף שלahn, על רקע הראות הגלויות וביחס לגדיר המחלוקת הספציפית.

בב"ש 838 ליבני נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(3) 1984, 729 (להלן: עניין ליבני) הבahir בית המשפט העליון את השוני בין ראייה "חיונית" לראייה "מעילה" במסגרת סעיף 44 לפקודת הראות, והדברים יפים גם לעניין סעיף 45 לפקודה. נפסק כי ראייה חיונית היא ראייה מרכזית ובעלת חשיבות מהותית לקביעת החפות או האשמה, ואילו ראייה בעלת תועלת אינה כה קריטית להגנת הנאשם, אך היא עדין בעלת "משמעות מסוימת".

לגביה החלופה השנייה הקבועה בסעיף 45 לפקודת הראות- חשיפת ראייה המועילה להגנת הנאשם, גם אם אינה חיונית לה, המפתח הוא איזון בין התועלת להגנה ומידתה ובין העניין הציבורי שלא לגלוותה. ודוק, ביחס לראייה "חיונית" אין לבצע איזון בין השיקולים המתחרים, אלא יש להסיר את החיסיון, וזאת בשונה מראייה מעילה.

עוד ניתן כי את הערכת מידת האפקטיביות של ראייה החסoria להגנת הנאשם במסגרת בוחנה זו, יש לבחון לפי ירידת המחלוקת בין הצדדים. הבדיקה מטבעה הינה פרטנית לגופו של תיק, יש לבחון את שدة המחלוקת שבין התביעה לבין הנאשם, ואת מיקומה של ראייה וחשיבותה היחסית בשדה זה, ולזアン את חשיבותה היחסית של אותה ראייה בהתייחס לקשת האפשרויות בין חשיבות אפסית לבין חיונית מרובה. משנ��ע משקל זה יש להשוותו למשקל האינטראס הציבורי למונע את החשיפה, אם הראשון עולה על השני, יש לצוות על הגילוי (בש"פ 1924/93 גリンברג נגד מדינת ישראל, פ"ד מז (4) 766 - 770, 1993).

מן הכלל אל הפרט

כנגד העותר הוגש כתוב אישום המיחס לו את העבריות שפורטו בפרק המבויא.

ביום 25.9.19 נחתמה תעודה בדבר ראיות חיוניות מטעמי אינטראס ציבורי חשוב חשוב ע"י הממונה על החסינונות במשרד

לביטחון פנים, עו"ד אהוד הלוי, מתוקף סמכותו לפי סעיף 45 לפקודת הראיות (להלן: **תעודת החישון** שסומנה א"מ/1),
בגדרה הפקו לחסויים הפרטיהם שלhalbן:

כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלו את זהות האדם אשר מסר למשטרה את המידע המתועד בדו"ח ידיעה מס' 583-0952-19, לרבות יום ושעה מסירת המידע.

אוסיפ ואצין כי עינתי בכלל החומר אשר סומן על ידי א"מ/2 שחלקם חסויים וחלקם לא חסויים.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ובחנתי את החומר החסוי על פי אמות המידה הנדרשות, סבורני **כי יש מקום לגלות את מועד ושעה מסירת המידע**, ומנגד אין מקום **לגלות את המקור**, שכן אין בחשיפת המקור בכך לסייע להגנה.

מנגד, קיימ אינטראס ציבורי חשוב של מניעת סיכון בני אדם, מניעת פגעה בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה ואי חשיפת שיטות העבודה ודרכי הפעולה של המשטרה, דבר שיפגע ביעילותם פועלותיה.

לאחר שמהד שקלתי את האינטראס הציבורי אשר פורט לעיל, ולאחר שבחנתי מאידך את הריאות החסויות בראוי ההגנה, לא מצאת שיפגע בהגנת העותר, שכן מדובר בסיווע אפסי. על כן, לא מצאת לנקון להוראות כمبוקש.

סוף דבר

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, ובחנתי את החומר החסוי על פי אמות המידה הנדרשות, אין מקום לקבל את העתירה, והיא נדחתת.

המציאות תמציא העתק מהחלטה לב"כ הצדדים באמצעות פקס' ובדו"ר רשום.

ניתנה היום, כ"ג בטבת תש"פ, 20 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.